

Sygn. akt II Ka 95/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Artura Trębickiego

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2024 r.

sprawy **T. W.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 20 listopada 2023 r. sygn. akt II K 57/23

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt IV;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego L. K. 840 złotych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 95/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 20 listopada 2023 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 57/23;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	--	T. W.	dokonanie wpłaty na rzecz pokrzywdzonej H. L. oraz dokumenty potwierdzające wykonanie i odbiór domku wobec L. K.	dowody wpłat i protokół odbioru	k.582,583
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	dowody wpłat i protokół odbioru	nie były kwestionowane przez strony co do rzetelności, a więc zostały uznane za wiarygodne

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzuty	
	<p>- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia tj.:</p> <p>a. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w sposób jednostronny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom logiki i doświadczenia życiowego, przejawiające się zbagatelizowaniem dowodów z dokumentów przedłożonych przez oskarżonego (dokumentacja zdjęciowa, dokumentacja finansowa, wydruki wiadomości), a</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niasadne</p>

także dowodu z zeznań świadka K. S. oraz wyjaśnień oskarżonego, z których wynikało, że:

i. spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. prowadziła w roku 2021 rzeczywistą działalność gospodarczą, nabywała środki produkcji i materiały budowlane oraz zatrudniała pracowników,

ii. opóźnienia w realizacji domków na rzecz L. K. i H. L. wynikały z przyczyn obiektywnych, tj. wskutek znacznej podwyżki cen materiałów budowlanych w roku 2021 oraz problemów z siłą roboczą,

(...). iii. rozpoczęte zostały prace nad domkami zamówionymi przez L. K. i H. L. i wykonane zostały elementy konstrukcji tych domków;\

b. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie błędnej i dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiające się bezkrytycznym uznaniem za wiarygodne jedynie zeznań pokrzywdzonych oraz świadka E. K. oraz oparciem wyroku tylko na tych zeznaniach;

- błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający z błędnej oceny dowodów, polegający na uznaniu, że w niniejszej sprawie oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim kierunkowym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem L. K. i H. L., podczas gdy strony zawarły zwykłe umowy cywilnoprawne, a zamiarem oskarżonego było wykonanie przedmiotu tych umowy i do ich wykonania oskarżony przystąpił;

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 286 § 1 kodeksu karnego

	<p>poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że zachowania oskarżonego wskazywały na to, że miał zamiar uzyskania korzyści majątkowej kosztem L. K. i H. L., podczas gdy w rzeczywistości oskarżony miał zamiar wykonać umowy zawarte z tymi osobami i podjął w tym celu działania polegające na zakupie materiałów budowlanych i wykonaniu elementów konstrukcji domków.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja wywiedziona przez oskarżonego wraz z przytoczonymi na jej poparcie argumentami, w konfrontacji z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, okazała się niezasadna. Bezzasadność przedmiotowego środka odwoławczego wynikała przede wszystkim z faktu, iż kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła, by postępowanie w niniejszej sprawie obarczone było uchybieniami wskazanymi przez skarżącego. Lektura wywiedzionego środka odwoławczego wskazuje, że skarżący kwestionując swoją winę w zakresie zarzuconych mu czynów porusza się dwutorowo. Z jednej strony bowiem kwestionuje dokonaną ocenę dowodów i ustalony na jej podstawie stan faktyczny. Z drugiej strony zaś zarzuca sądowi I instancji obrazę prawa materialnego. Przypomnieć należy, że uchybienia związane z ustalaniem stanu faktycznego i stosowaniem prawa materialnego, mają charakter wykluczający się, zatem niemożliwe jest jednoczesne ich popełnienie</p>		

przez organ orzekający. Niemniej jednak, niezależnie od sposobu skonstruowania apelacji i rodzajów podnoszonych zarzutów, stwierdzić należy, że twierdzenia oskarżonego pozbawione są zasadności.

Na wstępie nadmienić należy, iż oskarżony podniósł szereg odrębnych zarzutów z art. 7 kpk, to tak naprawdę całość jego wywodów krążyła wokół jednej tylko materii i miała na celu zdyskredytowanie i umniejszenie wartości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który to jednoznacznie przemawiał za przyjęciem winy oskarżonego, zaś w zamian wyeksponowanie tych dowodów i okoliczności, które interpretowane po myśli samego autora przemówiłyby za korzystnym z jego punktu widzenia rozstrzygnięciem sprawy, a które tak naprawdę sprowadzały się wyłącznie do depozycji T. W. i wskazanej przezeń dokumentacji.

Tymczasem, bez zawahania stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie wina podsądnego została wykazana w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zaś przede wszystkim - na podstawie zeznań pokrzywdzonych i dowodów z dokumentów, które nie tylko okazały się autentyczne i najbardziej miarodajne, ale przy tym również obiektywne i rzetelne. Jednocześnie, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni treści płynących z rzeczonych źródeł dowodowych, wyprowadzając racjonalne i należyte konkluzje.

Autor apelacji za wszelką cenę starał się nadać wspomnianym dowodom i płynącym z nich okolicznościom wyraźnie nazwany, intencjonalny wydźwięk, niejako zatracając

płynącą z nich rzeczywistością i jasną treść. Idee apelującego nie zostały przy tym poparte choćby żadnymi poszlakami, a jedynie bazowały na uprzednich, przanalizowanych przez Sąd Rejonowy, wyjaśnieniach oskarżonego, czyli, swoją drogą, podmiotu niewątpliwie zainteresowanego określonym rozstrzygnięciem sprawy. I o ile rzecz jasna, pozostawał on stosunkowo konsekwentny w swych twierdzeniach dotyczących rzekomego braku zamiaru popełnienia przestępstw przedstawionych mu w akcie oskarżenia, przekonując, iż w chwili zawarcia umów jego firma działała, składała zamówienia na określone towary i częściowo wywiązywał się ze swoich zobowiązań. W ocenie Sądu Okręgowego relacja prezentowana przez oskarżonego stanowi wyłącznie realizację przyjętej linii obrony. Stąd, Sąd Rejonowy zobligowany został nie tylko do kompleksowego przeanalizowania stanowiska procesowego zajmowanego przez podsądnego, ale również przez pryzmat właśnie tych przekonań – oceny pozostałej części ujawnionego materiału dowodowego. Bez wątpienia jednak, Sąd merytoryczny sprostął tak nakreślonej powinności, czemu wyraz dał w pisemnych motywach do zaskarżonego orzeczenia, gdzie – być może zwięźle, acz niezwykle konkretnie – wypunktował jakie przesłanki przemawiały za odmówieniem wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie (k.543,541). Na marginesie należy wskazać, że oskarżony przedstawił w apelacji swoją firmę jako podmiot rzetelny, działający, wyposażony w sprzęt i pracowników, zaplecze techniczne i środki transportu, ale nie udzielił odpowiedzi na pytanie

jakie to nadzwyczajne, niezależne od oskarżonego okoliczności spowodowały realizację zamówienia czy zwrot należności dopiero po trzech latach. Oskarżony nie negocjował zmiany cen, jeżeli rzeczywiście nastąpił wzrost cen materiałów, ale domagał się kolejnych wpłat obiecując realizację zamówienia.

Nie można było mówić o bezkrytycznym obdarzeniu wiara zeznań świadków – pokrzywdzonych oraz E. K.. Schemat postępowania oskarżonego wobec pokrzywdzonych był podobny. Oskarżony pozostawał z nimi w kontakcie do czasu kiedy pokrzywdzeni dokonywali wpłat zaliczek, wcześniej chcąc uzyskać te zaliczki, a mając świadomość opóźnienia oskarżony zaczynał powoływać się na różne problemy zdrowotne czy też kadrowe. W obu przypadkach wskazywał, że dokonanie kolejnej wpłaty pozwoli na oszczędności w zakresie wartości materiałów czy ich transportu. Następnie oskarżony nie odbierał telefonów lub przedstawiał kolejne tłumaczenia. Pokrzywdzeni próbowali wielokrotnie wpłynąć na postawę oskarżonego, ale cały czas były to działania nastawione na odsunięcie odpowiedzialności. W ocenie Sądu Okręgowego dopiero wszczęte postępowanie karne i obawa przez konsekwencjami karnymi spowodowała, że oskarżony wykonał zobowiązanie wobec L. K. i zwrócił pieniądze H. L.. Również ocena zeznań świadka K. S. była prawidłowa i Sąd Okręgowy podzielił argumenty zawarte w treści uzasadnienia wyroku.

Trudno przyjąć, ażeby ówczesna sytuacja finansowa podsądnego była na tyle zadowalająca i pewna,

ażeby dać komukolwiek podstawy do uznania, że zobowiązania będzie on regulował w terminie. Racjonalne wnioski pozostawały wręcz zgoła odmienne. W dniu 12 sierpnia 2021 roku został zamknięty rachunek firmowy prowadzony na rzecz (...) Spółka z o.o. wraz z rachunkiem Vat (...) i jak wynika z informacji (...) Bank (...) SA w okresie od 1 stycznia 2021 roku do 31 maja 2022 roku brak było obrotów na przedmiotowym rachunku. Jednocześnie w dniu 29 kwietnia 2021 roku został otwarty rachunek w banku (...) na rzecz T. W. i to właśnie na ten rachunek wpływały kolejne kwoty zaliczek dokonywane przez L. K.. Analiza tego rachunku nie wskazuje, aby po dokonanych wpłatach w dniu zawarcia umowy, a następnie 16 września 2021 roku oraz 1 października 2021 roku oskarżony dokonywał zapłaty za zamówiony materiał czy projekt, często zaś pojawiały się informacje o zwrotach pożyczek. Jednocześnie przedstawione przez oskarżonego zamówienia dotyczące materiałów nie wskazywały czy należności te zostały zapłacone i kiedy. Oczywiście, być może tuż po zawarciu umów, firma stała się jeszcze mniej wypłacalna, jednakże fakt ten tak naprawdę nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i poczynionych przez organ sądowy ustaleń dotyczących motywacji i zamiaru sprawcy. Wszak, relewantne znaczenie dla stwierdzenia rzeczywistych pobudek oskarżonego oraz jego nastawienia miał wyłącznie moment, w którym zadeklarował on kontrahentowi pewne świadczenia. Szczęólnego znaczenia ma w przedmiotowej sprawie wizyta pokrzywdzonego L. K. w dniu 8 marca 2022 roku w firmie oskarżonego,

kiedy oskarżony wręcz pokazywał pokrzywdzonemu dom, który jest dla niego budowany, napisał na belce nazwisko pokrzywdzonego i zobowiązał się do wysyłania co tydzień zdjęć z postępu prac. Oczywiście nie wywiązał się z tych ustaleń, a następnie we wrześniu domagał się kolejne wpłaty, gdyż chciał zakupić materiały, a ceny mogą wzrosnąć. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 kwietnia 2023 r. II AKa 235/22, iż naiwność i niefrasobliwość pokrzywdzonego, a także fakt, iż wprowadzenie w błąd mógłby odkryć przy dołożeniu minimalnej staranności nie ekskulpuje sprawcy o ile tylko wykaże się, że niekorzystne rozporządzenie mieniem jest wynikiem wprowadzenia w błąd. Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzony uzyskał kilkukrotne zapewnienie, że domek zostanie wykonany i dostarczony, co jednak nie nastąpiło zgodnie z treścią zawartego aneksu. Swoje zobowiązanie oskarżony wykonał dopiero 26 kwietnia 2024 roku.

Wreszcie, ustaleń co do braku zamiaru oszukania pokrzywdzonej H. L. nie mógł dowodzić fakt, iż oskarżony w toku postępowania zwrócił kwotę 3500 zł, która stanowiła symboliczny ułamek należnej kwoty. Okoliczność ta w swej istocie miała się bowiem nijak do zamiaru towarzyszącemu podsądnemu kilka miesięcy wcześniej, przy zawieraniu umowy (również oceny tej nie zmieniły późniejsza wpłata). Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, wyrażonym w wyroku z dnia 03 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa 80/13 przy ustaleniu zamiaru

sprawcy, który nie przyznaje się do winy, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności (w tym dotyczące strony przedmiotowej), na podstawie których można by wyprowadzić wnioski czy mamy do czynienia z oszustwem. Nie budzi wątpliwości pogląd, iż o zamiarze zagarnięcia mienia można wnioskować również z zachowań sprawcy składających się na elementy strony przedmiotowej przestępstwa, a nie tylko z jego wyjaśnień, w których ów zamiar kwestionuje (Legalis Numer 999517) . Jak wynika z akt niniejszej sprawy, oskarżony w dacie zarzucanych mu czynów zdawał sobie doskonale sprawę z tego, iż nie jest w stanie wykonać zobowiązań, a jego zabiegi były nastawione na uzyskanie kolejnych zaliczek, a następnie zaprzestanie kontaktu lub udzielanie zdawkowych informacji. Podnoszone przez oskarżonego przyczyny braku realizacji zobowiązań nigdy nie zostały wykazane np. trudna sytuacja zdrowotna. Jego zamiar wynikał zatem wprost z jego wszelkich działań i zaniechań. O zamiarze bezpośrednim wprowadzenia w błąd świadczą kolejne, poszczególne czynności wykonawcze T. W., jak również jego zachowanie po dacie wskazanej w akcie oskarżenia – brak odpowiedzi na wysłane pisma o wypowiedzeniu umowy, brak stanowczych deklaracji wykonania zobowiązań w określonym terminie. To obawa przed odpowiedzialnością karną skłoniła oskarżonego do dokonania wpłaty i wykonanie zobowiązania na rzecz pokrzywdzonych w toku postępowania odwoławczego.

Bezzasadność wszystkich omówionych wyżej zarzutów obraży prawa procesowego w zakresie

oceny dowodów, czyni niezasadnym także wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji w istocie sprowadzający się do zanegowania sprawstwa oskarżonego. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Jeśli sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok SA w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r., II AKa 171/15). Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala na pozbawione wątpliwości stwierdzenie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanych mu czynów z art. 286§ 1 kk.

Tym samym, reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, stwierdzając przy tym winę T. W. w zakresie zarzucanego mu czynów. Apelujący w wywiedzionym środku zaskarżenia w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów. Wobec braku zarzutów w tym zakresie należy tylko wskazać, że wymierzona oskarżonemu w niniejszej sprawie kara czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie

z przepisu art. 53 kk . Orzeczona kara odpowiada bowiem stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, karalność, rodzaj i wysokość wyrządzonej przez niego szkody, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Warunkiem orzeczenia omawianego obowiązku naprawienia szkody jest jej istnienie w czasie orzekania, co oznacza, że nie może być już ona wcześniej skompensowana (tak Szewczyk, Jakubowski, Iwański [w:] Wróbel, Zoll I/1, s. 900). „Obowiązek naprawienia szkody dotyczy tylko szkody, której nie naprawiono, a sąd orzekając na podstawie art. 46 § 1 k.k., uwzględnić musi rozmiar już naprawionej szkody. Zobowiązanie do naprawienia szkody nie może bowiem zmierzać do przysporzeń w majątku pokrzywdzonego” (wyrok SN z 12.04.2018 r., III KK 128/18, LEX nr 2490903). Takie założenia spowodowały, że uchylono obowiązki z art. 46§ 1 kk wobec oskarżonego, brak jest szkody, gdyż została ona naprawiona.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na

uwzględnienie nie zasłużył tak
sformułowany wniosek apelacyjny.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 20 listopada 2023 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 57/23 utrzymany w mocy w zasadniczej części, a jedynie zmieniony poprzez uchylene obowiązków naprawienia szkody.</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia poza uchynieniem rozstrzygnięć z pkt IV wyroku.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia</i>	

Zwiążle o powodach zmiany	
wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	~~# art. 439 k.p.k.~~
Zwiążle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwiążle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III., IV.	O kosztach procesu, wobec nieuwzględnienie apelacji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 kpk uznając, że w sprawie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego 840 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tej kwoty na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.). Rozstrzygnięcie w zakresie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżycielki posiłkowej w związku z wnioskiem zwartym w odpowiedzi na apelację będzie przedmiotem odrębnego posiedzenia sądu.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 20 listopada 2023r. sygn. akt II K 57/23	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana